

Πριν την κάλπη

Γιάννης Ελαφρός

Η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η καλύτερη συμβολή για μαχητική αντιπολίτευση και ισχυρή ανατρεπτική αριστερά

Και να που η περιβόητη σύγκρουση των «δύο κόσμων» μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ για την κυβέρνηση έχει καταλήξει στην πιο ξενέρωτη και βαρετή προεκλογική περίοδο. Όχι, δεν «φταίει» μόνο η μεγάλη διαφορά των ευρωεκλογών, είναι η αίσθηση πως στα βασικά δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ. Όχι, δεν «φταίει» ο Ιούλης, η θερινή ραστώνη κλπ. Τέτοιες μέρες, τέσσερα χρόνια πριν, η θέληση της εργατικής τάξης και του λαού να πει «Όχι» στα μνημόνια και στην πολύχρονη καταπίεση έκανε τον τόπο να βράζει, με ένα νόημα «που έχει κάτι από τις φωτιές». Ο Α. Τσίπρας πέταξε τότε στα σκουπίδια το «Όχι» και μιλά τώρα για την «αφέλεια» του 2015. Έγινε πλέον statesman, σημαντικός πολιτικός του συστήματος, σύμφωνα με τον Σόιμπλε. Για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι απαγορευμένη κάθε σκέψη, κάθε σχέδιο ρήξης και ανατροπής του ασφυκτικού πλαισίου των μνημονιακών δεσμεύσεων στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ και στην καπιταλιστική ανάπτυξη, κι εδώ βρίσκεται η βαθύτερη συμφωνία του με τη ΝΔ και τα άλλα αστικά κόμματα.

«Να ψηφίσουμε με κριτήριο να μην βγει η ΝΔ», λέει ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθώντας να κερδίσει ψήφους καταδίκης του Μητσοτάκη και όχι έγκρισης της πολιτικής του. Κοροϊδεύουν ξανά. **Καταρχήν**, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει (με την κυβερνητική του πολιτική) ό,τι μπορούσε για να βγάλει τη ΝΔ κυβέρνηση.

Δεύτερο, ο Τσίπρας και ο ΣΥΡΙΖΑ-Μνημονιακή συμμαχία (με πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ και της Δεξιάς) δεν αγωνίζονται για να μη βγει κυβέρνηση η ΝΔ (αυτό το έχουν αποδεχθεί), αλλά για να ισχυροποιηθούν ως πυλώνες του νέου αστικού δικομματισμού, να κυριαρχήσουν στο χώρο της αντιπολίτευσης (όχι μόνο στη βουλή, αλλά συνολικά), να κτυπήσουν τις τάσεις ανασυγκρότησης της ανατρεπτικής Αριστεράς.

Χωρίς ισχυρή ανατρεπτική Αριστερά και ΑΝΤΑΡΣΥΑ η «επόμενη μέρα» θα είναι πιο δύσκολη

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να κάνει ουσιαστική αντιπολίτευση στη ΝΔ. Αλήθεια τι θα λέει για τις ιδιωτικοποιήσεις; Για τη δημοσιονομική πειθαρχία; Για την ελαστική εργασία; Για τη σύμπλευση με τα σχέδια ΗΠΑ/ΝΑΤΟ και ΕΕ; Ψήφος στον ΣΥΡΙΖΑ σημαίνει όχι μόνο έγκριση της αντιλαϊκής του πολιτικής και της κυνικής κωλοτούμπας του, αλλά και ακύρωση του μέλλοντος της αντίστασης και της ανατροπής.

Βοηθάει το σύστημα να ελέγχει και κυβέρνηση και αντιπολίτευση. Ποιος αριστερός θα εξευτελιστεί ψηφίζοντας Τσίπρα, μόνο και μόνο για να κερδίσει αυτός πόντους στο αστικό παιχνίδι;

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ σηκώνει το γάντι. Η αφίσσα της λέει: Μπορούμε να τους σταματήσουμε! Πώς; Με νικηφόρο εργατικό κίνημα και ισχυρή αντικαπιταλιστική Αριστερά! Το κεντρικό ζητούμενο είναι λοιπόν ένας διπλός πολιτικός στόχος: **Μαχητική, εργατική και λαϊκή αντιπολίτευση** απέναντι στα αστικά σχέδια και

ισχυρή ανατρεπτική αριστερά που να θέλει και να μπορεί να την εμπνεύσει.

Για αντιπολίτευση και Αριστερά μιλούν αρκετοί, εμείς υπογραμμίζουμε πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι εκείνη η δύναμη, που μπορεί να απαντήσει καλύτερα στις αναγκαιότητες αυτές.

Πρώτο, με τη δύναμη του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, που μπορεί να πολιτικοποιεί και να ανεβάζει το επίπεδο του κινήματος και όχι με αποκομμένα οικονομικά αιτήματα και παραπομπή στη λαϊκή εξουσία ή με σκέτη «αντίσταση», όπως κάνει το ΚΚΕ και άλλες αριστερές οργανώσεις.

Δεύτερο, με τη συμβολή σε αποφασιστικούς και ενωτικούς αγώνες, που γίνονται για να νικήσουν και όχι για «να βγουν συμπεράσματα». Κόντρα και σε ρήξη με την πυροσβεστική δράση του υποταγμένου συνδικαλισμού ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Τρίτο, για μια Αριστερά όχι μόνο των διακηρύξεων, αλλά της ρήξης και της ανατροπής, που αναζητεί τις ρωγμές που ανοίγει η ταξική πάλη και προσπαθεί να τις βαθύνει, με σχέδιο ανατροπής. Απεναντίας, το ΚΚΕ, παρά το βαρύ κομμουνιστικό λεξιλόγιο, σε κρίσιμες καμπές (από το Δεκέμβρη του '08, τις μεγάλες κινητοποιήσεις 10-12, το δημοψήφισμα τον Ιούλιο του 2015 κλπ.) επέλεξε μάλλον σταθεροποιητικό για το σύστημα ρόλο.

Στις νέες σκληρές αντιπαραθέσεις που ωριμάζουν ζητείται μια Αριστερά που δε θα είναι του χεριού τους, που θα είναι ανεξέλεγκτη από το σύστημα και το κεφάλαιο. Που δεν θα υποκλίνεται στον αστικό ευρωπαϊσμό, όπως το αρχηγικό ΜΕΡΑ25 ή στον αστικό πατριωτισμό, όπως η ΛΑΕ, αναπαράγοντας και οι δύο, με διαφορετικό τρόπο, την τραγωδία του ΣΥΡΙΖΑ.

Μα είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ η Αριστερά που απαιτείται; Βεβαίως και όχι. Έχουμε επίγνωση των μεγάλων ανεπαρειών του μετώπου. Αλλά από την άλλη θεωρούμε πως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι το πιο γόνιμο πεδίο για να βλαστήσουν οι σπόροι της ανασυγκρότησης, αντιπίθεσης και μαχόμενης αυτοκριτικής της μετωπικής αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς. Γι' αυτό λέμε, με ειλικρίνεια και τόλμη, σε πολλούς φίλους που έχουμε δώσει κοινούς αγώνες ή άλλες αριστερές οργανώσεις που υπογραμμίζουν τη σημασία των μαχών από την 8η Ιούλη και μετά, πως τίποτα δεν γεννιέται από παρθενογένεση. Με αποδυναμωμένη εκλογικά την μαχόμενη Αριστερά και πρωτίστως την ΑΝΤΑΡΣΥΑ όλα θα είναι πιο δύσκολα «την επόμενη μέρα».

«**Μα δεν θα μπειτε στη βουλή**», λένε πονηρά όσοι δήθεν αριστεροί διατήρησαν τον αντιδημοκρατικό κόφτη του **3%**, αλλά και άλλοι όψιμοι διακινητές της θεωρίας της «**χαμένης ψήφου**». Η ζωή έδειξε πως τα πράγματα δεν κρίνονται κυρίως στη βουλή, αλλά στο κίνημα, στους χώρους δουλειάς και σπουδών, στη γειτονιά, εκεί που ο λαός χρειάζεται μια **Αριστερά μαχόμενη και ζωντανή**. Για να το πούμε προκλητικά, μια ενισχυμένη πολιτικά και εκλογικά ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πιο σημαντικός στόχος από το να βγει ένας παραπάνω βουλευτής από μια Αριστερά που δεν κάνει τη διαφορά.

Και στο κάτω-κάτω, ο κόσμος της Αριστεράς, η ανυπότακτη νεολαία, οι άνθρωποι που δεν το βάζουν κάτω, δεν μασάνε σε ψευδοδιλήμματα, εκφράζουν παντού τη γνώμη τους, στέκονται παντού με κριτήριο την ελεύθερη συνείδησή τους. **ΑΝΤΑΡΣΥΑ λοιπόν στις 7 Ιούλη!**

Γιατί με τον καιρό να είναι κόντρα, είναι όντως τιμή να πετάς... για να μπορείς να συνεχίζεις, για να μπορείς να ονειρεύεσαι, για να μπορείς να γελάς... **(Οδυσσέας Ελύτης)**

Πηγή: **PRIN**